

Winterbloesem

Corina Bomann bij Boekeryj:

Het vlindereiland
De maneschijnsonate
De jasmijnzussen
De stormroos
Een wonderlijke winterreis
Het klaprozenjaar
Winterbloesem
De rozentuin

De vrouwen van de Leeuwenhof

Agneta's erfenis
Mathilda's geheim
Solveigs belofte

De kleuren van schoonheid:

Sophia's hoop
Sophia's wens

CORINA
BOMANN

Winterbloesem

Een oud gebruik geeft twee jonge vrouwen
onverwacht hoop op een nieuwe toekomst

Eerste druk 2017
Zevende druk 2021

ISBN 978-90-225-9443-8
ISBN 978-94-023-0979-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Winterblüte*
Vertaling: Lilian Caris
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016 Ullstein Buchverlage GmbH, Berlijn
Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1

Het meisje

Donderdag 4 december 1902

Grijs en dicht hing de mist boven de zee. De witte sluiers slokten de majestueuze pier bijna helemaal op. De badkoetsen rustten nu in de schuur. Over bleef een verlaten strand, omzoomd met mosselen en zeewier.

Op de boulevard voor de hotels vertoonden zich hoogstens een paar dienstmeisjes die iets te doen hadden. Gehuld in donkere mantels snelden ze in elkaar gedoken voorbij, zonder hun blik naar zee te richten, want er stond een gure zeewind en het ruisen van de golven klonk in deze tijd van het jaar dreigend.

Johanna slaakte een diepe zucht. De trieste aanblik maakte haar somber. Waar was de zomer gebleven? De tijd waarin de zee blauw was en het op de boulevard wemelde van de vakantie-gangers. De tijd waarin elegante dames in witte japonnen met parasols naast hun cavaliers kuierden, kinderen op de promenade rondtartelden en limonadeverkopers hun fleurige wagentjes tussen de flanerende mensen door duwden.

Ze dacht terug aan de zomer. Toen was haar hart nog licht geweest. Zeker, het onderwerp huwelijk was door haar ouders al aan de orde gesteld, maar daar had ze nog niets bij gedacht. Toen het nog warm was, had ze nog afleiding kunnen vinden.

In de winter kwam ze het huis haast niet uit. En zo wel, dan

werd ze altijd vergezeld door haar moeder. Heimelijke ontmoetingen met haar geliefde waren uitgesloten. En bovendien kwam Kerstmis steeds dichterbij.

Eigenlijk zou de gedachte aan de feestelijk versierde boom en de geur van kruidkoek haar vrolijk moeten stemmen. Als kind was ze dol op de tijd voor de jaarwisseling en was ze in die weken vreselijk opgewonden geweest. Maar dit jaar verwachtten haar ouders een beslissing van haar die haar hele leven zou veranderen.

Verlangend keek Johanna naar de meeuwen die zich boven de boulevard door de wind lieten meevoeren. Jullie kunnen vliegen waarheen jullie willen, dacht ze en ze wenste dat ze ook vleugels had, zodat ze de verplichtingen kon ontvluchten.

‘Johanna?’ Een vrouwenstem verdreef haar gedachten. Johanna had niet gemerkt dat achter haar de deur open was gegaan.

In de deuropening stond haar moeder.

In haar crèmekleurige middagjapon en met haar opgestoken rossige haar was Augusta Baabe ondanks haar vijftig jaar nog steeds een schoonheid. Op momenten als deze werd het Johanna duidelijk waarom haar vader halsoverkop op haar moeder verliefd was geworden.

‘Is alles met je in orde, kind?’ vroeg Augusta toen ze Johanna’s sombere gezicht zag.

‘Natuurlijk, mama.’

Ze kon niet beweren dat het geweldig met haar ging, maar haar moeder mocht de reden voor haar somberheid niet weten.

‘Waarom kom je niet even naar beneden?’ stelde Augusta voor. ‘Emma heeft taart gebakken. Ik ben bezig plannen voor Kerstmis te maken. Misschien kunnen we ook eens praten over voornemens voor het nieuwe jaar.’

Ineens had Johanna er spijt van dat ze tegen haar moeder had gezegd dat alles in orde was. Als ze hoofdpijn had kunnen voorwenden, had haar dat een uur in moeders salon kunnen besparen. Ze wist wat haar daar te wachten stond. Haar moeder zou

haar eindeloos aan haar hoofd zeuren met vragen over de huwelijkskandidaten en hoe ze de bruiloft wilde hebben.

Maar ze had geen keus.

Beneden kwam net Johanna's broer de foyer binnenlopen. Christian was met hun vader naar Doberan gereden om met een zakenvriend de balans van het afgelopen jaar op te maken. Ze waren de hele ochtend weggebleven, en het leek een geslaagde ontmoeting te zijn geweest.

Johanna benijdde haar broer, want hij kon gaan en staan waar hij wilde. Bij hem was van trouwen nog absoluut geen sprake, terwijl hij toch al vijfentwintig was. Het enige wat zijn ouders van hem wilden was dat hij ooit het hotel zou gaan leiden. En waarschijnlijk mocht hij trouwen met het meisje van wie hij hield.

'Wat een vreselijk weer!' zei Christian terwijl hij zijn bruine mantel uittrok, waarvan de zoom vol modderspatten zat. Zijn rijlaarzen zagen er niet veel beter uit. 'Het is zo'n dichte mist dat je het idee hebt water in te ademen.'

Er parelden druppels in zijn haar. Zijn ogen waren een beetje rood van de koude lucht, net als zijn wangen. Toch was hij met zijn blonde krullen en blauwe ogen een aantrekkelijke verschijning. Geen meisje uit Heiligendamm of Bad Doberan zou hem versmaden,

Christian verging het lachen toen hij het mismoedige gezicht van zijn zus zag. 'Wat is er met jou aan de hand, Johanna? Is er iets niet in orde? Heeft er soms een aanbidder afgezegd?'

Johanna kromp in elkaar. Zonder het te weten had Christian min of meer in de roos geschoten. Ze had wel brieven van haar aanbidders gekregen – maar er had er geen van Peter bij gezeten. Zou haar moeder hem hebben onderschept? Hij schreef haar weliswaar onder een vrouwen naam – maar stel dat Augusta de truc door had gekregen?

'Hou op met dat gespot,' antwoordde haar moeder voor Jo-

hanna iets kon terugzeggen. ‘Voor jou wordt het ook tijd om een geschikte bruid te gaan zoeken.’

Christian begon te lachen. ‘Ach, moeder, ik ben nog veel te jong om te trouwen!’

‘Je bent vier jaar ouder dan je zus,’ zei Augusta. ‘Je vader was op die leeftijd al verloofd. Het zou je sieren als je een bruid zou kiezen.’

‘Mama!’ protesteerde hij. ‘Ik ben daar nog niet aan toe. Voor Johanna ligt dat anders, ze is een meisje, en net als ieder meisje droomt ze dat de prins op het witte paard langs komt rijden.’ Hij grijnsde naar zijn zus en oogstte een duistere blik.

Jij hebt makkelijk praten, dacht Johanna. Jij bent de oudste en de stamhouder. Voor mij blijft alleen het kinderen krijgen over. Niet dat ze dat niet wilde, maar met de juiste man en niet een die haar ouders voor haar uitkozen.

‘Kleed je om en kom daarna naar de salon,’ gebood Augusta haar zoon. ‘En zeg tegen je vader dat hij zich ook moet laten zien. Nu er geen gasten zijn, kan hij zichzelf tussendoor wel een pauze gunnen.’

‘Ja, moeder,’ antwoordde Christian knipogend naar Johanna. Die had veel zin hem iets na te roepen, maar vanwege haar moeder hield ze zich in.

De salon lag in de westelijke vleugel van het huis, die door een gang van de hotelkamers werd gescheiden. Daar ontving haar moeder, en soms ook haar vader, vrienden, kennissen en zakenrelaties. Hoge spijlenramen lieten veel licht binnen in het vertrek, dat naar de mode van die tijd vol stond met exotische planten. De zitgroep, bestaande uit twee brede banken en een fauteuil, was bekleed met rood fluweel. Op het tafeltje in het midden, waarvan het blad door drie olifanten werd gedragen, stond een witporseleinen theeservies met gouden rand. Emma, de kokkin, had een taart gebakken, waarvan het hemelse aroma zich vermengde met de geur van het haardvuur. Het was weldadig warm in de salon.

‘Welnu, m’n kind,’ begon Augusta nadat ze in de zitgroep hadden plaatsgenomen. ‘Kerstavond nadert. Wat denk je ervan als we op die dag je uitverkorene uitnodigen?’

Johanna’s maag verkrampde. Voor die vraag was ze juist zo bang geweest.

‘Ik... ik weet niet of dat zo’n goed idee is,’ stamelde ze.

‘Waarom niet?’ vroeg Augusta.

‘Nou, hij zal zelf vast familieverbindingen hebben. Bovendien heb ik van geen van tweeën een officieel aanzoek gekregen.’

‘Dat is slechts een kwestie van tijd.’

‘Maar ik weet niet wie ik moet kiezen!’ Het liefst geen van beiden, maar dat kon ze niet tegen haar moeder zeggen zonder een donderpreek te riskeren.

‘Die twee maken je toch al sinds drie maanden het hof,’ zei Augusta terwijl ze de thee inschonk. ‘Hoe lang wil je ze dan nog laten wachten?’

‘Ik... ik weet het niet,’ antwoordde Johanna. ‘Het moet een doordachte beslissing zijn.’ Ze dacht aan de stapel brieven die ze in haar ladekast verborgen hield – onder de brieven van de andere aanbidders. Peter had daar grapjes over gemaakt, maar ook hem leek het beter voorzichtig te zijn.

Haar moeder trok haar volmaakt gevormde wenkbrauwen op. ‘Dat ben ik met je eens. Maar toch, je moet er niet te lang over doen, anders verliezen ze nog hun interesse.’

Daar hoopte Johanna al weken tevergeefs op.

Op dat moment kwam haar vader de salon binnenstormen, wat haar moeder belette door te vragen. Hij had een brief in zijn hand, waarop een ouderwets aandoend zegel zat. ‘Jullie zullen niet geloven wat er zojuist is binnengekomen!’

Ludwig Baabe was niet bijzonder lang, maar hij wekte een krachtige indruk. Zijn donkerblonde haar was met talloze zilveren draden doortrokken en zijn lichte ogen leken op die van Christian.

Augusta wierp een wrevelige blik op de rijlaarzen van haar

man, die het kleurige Perzische tapijt bevuilden.

Maar voor ze hem daarvoor kon berispen, riep hij uit: ‘De groothertog komt naar Heiligendamm! En wij zijn uitgenodigd voor het kerstbal op het kasteel! Is het niet geweldig?’

Johanna liet bijna haar theekopje uit haar hand vallen. Wilde de groothertog van Mecklenburg-Strelitz een bezoek brengen aan Heiligendamm? Op elk ander moment zou dat voor haar reden tot gejuich zijn geweest, maar nu vergalde het kiezen van een bruidegom zelfs dat.

‘Echt waar?’ vroeg Augusta beduusd, ze stond op en liep naar haar man toe. ‘Heeft de hertog ons uitgenodigd?’

‘De groothertog,’ verbeterde Ludwig Baabe zijn vrouw en hij overhandigde haar de brief. Met een schittering in zijn ogen en een brede glimlach op zijn gezicht keek hij toe terwijl Augusta door de brief heen vloog.

Johanna meende wel te kunnen raden wat haar moeder op dat moment dacht.

‘Het is echt geweldig,’ klonk Augusta’s stem nadat ze de brief meermalen gelezen had. ‘Wat een eer! Waar hebben we dat aan te danken? We hebben immers maar een klein, bescheiden hotel!’

Net als altijd overdreef Augusta. Bescheiden was het hotel van de Baabes absoluut niet. Het gebouw van drie verdiepingen leek van een afstand op een klein paleis met zijn hoge ramen, het sierpleisterwerk op de muren en de binnenplaats die ruimte bood voor meerdere koetsen.

Het was een van de weinige gebouwen die niet in het bezit waren van ridder Von Kahlde, en na het kuuroord het grootste. Bovendien was het net als alle gebouwen van de ‘Parelketting’ – zo werd de reeks hotels aan de boulevard genoemd – zeer geliefd vanwege het uitzicht op zee. Er kwamen zowel kooplieden, advocaten en fabriekseigenaren als leden van de adel. Er hadden zelfs een paar schrijvers gelogeed.

‘Blijkbaar heeft ons hotel bij zijn laatste bezoek indruk ge-

maakt op Zijne Doorluchtigheid.’ Ludwig trok veelzeggend zijn wenkbrauwen op, wat alleen maar kon betekenen dat er ook nog iemand een goed woordje voor hen had gedaan.

Johanna was goed op de hoogte van de verhoudingen tussen de families in de badplaats. De geschiedenis van Heiligendamm was haar met de papepel ingegeven.

De overgrootvader van de huidige groothertog, Frederik Frans I, had in het jaar 1793 de eerste steen van het eerste hotel gelegd en daarmee was de badplaats geboren. In de daaropvolgende jaren waren er nog veel meer hotels gebouwd, er volgden woonhuizen, winkels, theehuizen en cafés en restaurants. ‘De witte stad aan zee’ werd de plaats genoemd.

Vooraanstaande families als de Von Witzlebens bezaten niet alleen aandelen in de hotels, maar ook privévilla’s, waarvoor de Von Kahldens hun de grond hadden verpacht – en hadden rechtstreekse contacten met het Mecklenburgse vorstenhuis. Zij hadden vast een goed woordje voor de Baabes gedaan.

‘En weet je wat het mooiste is, lieve?’ vroeg Ludwig betekenisvol.

Augusta’s ogen werden groot. ‘Vertel het me alsjeblieft!’

‘We zullen een aantal van de eerbiedwaardige gasten in ons hotel herbergen, is dat niet geweldig! Zulke goede zaken hebben we in de winter nog nooit gedaan!’

Augusta juichte en viel haar man om de hals. Vergeten was het vuil aan zijn laarzen waarmee hij het tapijt ruïneerde.

Ludwig werd rood tot achter zijn oren – in aanwezigheid van de kinderen wisselden ze normaal gesproken geen tederheden uit. Dat leek Augusta het volgende moment ook te binnen te schieten, want ze liet hem weer los.

‘Het is echt fantastisch,’ antwoordde ze terwijl ze haar japon gladstreek. ‘En bovendien een goede gelegenheid om iets belangrijks aan te kondigen.’

‘Iets belangrijks?’ Ludwig schudde niet-begrijpend zijn hoofd.

‘De verloving van onze dochter!’ bracht Augusta hem in herinnering.

‘Ach, heeft ze eindelijk een beslissing genomen?’

Hij keek naar Johanna, die erbij zat alsof ze in een zoutpilaar was veranderd. Haar hart klopte in haar keel, en inwendig vervloekte ze haar lot. Het was blijkbaar niet genoeg dat haar moeder al die vragen en voorstellen op haar had afgevuurd. Nu kwam die onzalige uitnodiging er ook nog bij!

‘Nee, nog niet, papa,’ antwoordde ze gekweld.

‘Denk je dat je tegen die tijd je keuze zal hebben gemaakt?’ vroeg hij door. ‘Het zou een prachtige gelegenheid zijn! De hele badplaats zal ons erom benijden.’

Natuurlijk was een kerstbal een geweldige gelegenheid. Waarschijnlijk zagen haar ouders al voor zich hoe de groothertog het toekomstige echtpaar gelukwenste.

Maar Johanna was nu het liefst in tranen uitgebarsten.

‘Ik hoop het,’ antwoordde ze terwijl ze probeerde niets te laten merken.

‘Dan doen we dat! Ik ben ervan overtuigd dat het het hoogtepunt van de avond wordt.’

‘Dat wordt het zeker,’ viel Augusta hem bij en ze wees naar de laarzen van haar man. ‘Zou je niet je laarzen uittrekken en bij ons komen zitten?’

‘Zoals je wilt, lieve! Ik ben helemaal verkleumd van de rit. Waarschijnlijk gaat het de komende dagen sneeuwen!’

‘En breng onze zoon ook mee,’ riep Augusta hem na. ‘Hij zou ook naar de salon komen, maar blijkbaar is hij dat weer vergeten.’

Ludwig lachte en verdween.

's Avonds trok er een storm over Heiligendamm die de zee tekeer deed gaan. Het gebulder van de golven hield Johanna uit haar slaap. Haar zenuwen waren vanwege de uitnodiging van de hertog toch al tot het uiterste gespannen.

Wat moest ze doen? Hoe kon ze eraan ontkomen een man te moeten kiezen die ze helemaal niet wilde?

Met haar ogen wijd open lag ze naar het onweer te luisteren. Ergens moest er een luik loszitten, want er klapperde iets mee op het ritme van de windstoten.

Eigenlijk had ze gehoopt dat de slaap haar vergetelheid zou brengen. Maar nu werd ze door gedachten overvallen. Vooral de gezichten van haar aanbidders drongen zich op.

Albert Vormstein was de zoon van de beheerder van Huize Anker. Zijn familie was niet bepaald in beteren doen dan die van haar, maar zijn vader beschikte over uitgebreide contacten met vooraanstaande families en er werd gefluisterd dat hij Huize Anker wilde kopen van de heer Von Kahlden, die de badplaats van de hertogelijke familie had gekregen. Met een van de mooiste hotels van de Parelketting zou zijn invloed, en ook zijn rijkdom, verder toenemen.

De blonde Albert zelf leek Johanna een beetje saai. Misschien had hij een uitgesproken zakelijk inzicht, maar hij was zo verlegen dat hij haar niet eens in zijn eentje durfde aan te spreken.

Hij kwam telkens met zijn moeder of vader op bezoek, zei nauwelijks iets en keek haar ook slechts zelden aan.

Johanna was ervan overtuigd dat niet hij, maar zijn moeder degene was die wilde dat ze met hem trouwde. Zij zag in haar een goede partij.

Berthold von Kahlden, een neef van de man aan wie praktisch heel Heiligendamm toebehoorde, was haar echter niet liever, hoewel hij juist het tegendeel van Albert Vormstein was – ijdel en narcistisch als hij was, dacht hij dat de wereld om hem draaide. Johanna wist zeker dat hij haar alleen vanwege het hotel het hof maakte, want zijn oom had tevergeefs moeite gedaan het perceel in handen te krijgen.

Met geen van beiden zou ze gelukkig kunnen zijn. Ze wilde alleen Peter. De verboden geliefde. Als haar ouders erachter kwamen, zou het huis te klein zijn.

Ze werd door angst bevangen – en dat kwam niet alleen van het razen van de storm. Om zichzelf wat af te leiden ging ze overeind zitten, stak de olielamp op haar nachtkastje aan en haalde de brieven tevoorschijn die ze van haar ware liefde had gekregen.

Die waren onder de naam Norma von Bredow aan haar gestuurd. Het pseudoniem was noodzakelijk, want als haar moeder de ware naam van haar geliefde te horen kreeg, zou de hel losbarsten. ‘Norma’ was voor haar moeder een correspondentievriendin uit Schwerin. Johanna was er niet zeker van geweest of Augusta de post niet inkeek, vooral als het om een nieuwe naam ging. Maar haar plan werkte. Haar moeder las de brieven niet.

Zo onderhielden ze al een paar maanden een briefwisseling en zagen ze elkaar heimelijk wanneer het maar mogelijk was, op de plaats waar ze elkaar hadden leren kennen. Het kleine bos naast het kasteel was veilig omdat er nauwelijks iemand kwam. Peter bracht elke keer een bloem of een klein boeketje voor haar mee. Trefpunten in het stadje waren riskant, maar daar buiten in het bos was niemand die hen kon gadeslaan. Haar hele lichaam

tintelde wanneer ze naar een rendez-vous ging, van opwinding, van verwachting en wanneer ze hem dan eindelijk zag, begon haar hart hevig te bonzen en verlangden haar lippen haast smartelijk naar zijn kussen. Bij de herinnering eraan moest Johanna glimlachen. Liefdevol streefde ze de enveloppen, de brieven zagen er door het vele lezen beduimeld uit. Maar somberheid overviel haar.

Met de brieven in haar handen werd haar onrust alleen maar sterker. Haar laatste brief aan Peter was onbeantwoord gebleven. Omdat hij in Schwerin bezig was het advocatenkantoor op te bouwen waarvan hij altijd had gedroomd, had hij waarschijnlijk weinig vrije tijd. Hij stond onder grote druk, want hij was de jongste zoon van de familie en zijn twee oudere broers hadden de taak de zaak voort te zetten. Hij daarentegen moest zich eerst maar eens op een ander gebied bewijzen. Dat vond Johanna juist prettig. Eigenlijk was hij een goede partij, en als hij niet die achternaam had gehad, zou haar moeder vast verrukt zijn geweest. Maar nu...

Johanna hield het niet meer uit. Ze borg de brieven weer op in de la, deed een dikke wollen omslagdoek om en sloop haar kamer uit. Er was in dit huis maar één mens die haar begreep en tegen wie ze eerlijk kon zijn.

Op haar tenen liep ze naar de kamer van haar broer.

Johanna klopte eerst zachtjes, toen een beetje harder.

‘Christian?’ vroeg ze, waarop er gestommel klonk.

‘Christian, mag ik binnenkomen?’ vroeg ze, iets luider. Even later ging de deur open. Haar broer keek haar met kleine oogjes aan.

‘Wat is er?’ Slaperig wreef hij in zijn gezicht. ‘Ben je bang voor de storm?’ Zijn stem klonk verwijtend. ‘Je bent toch geen kind meer!’

Dat wist Johanna zelf ook wel. Toch vroeg ze: ‘Mag ik een poosje bij jou blijven? In mijn kamer hoor je het harder dan bij jou.’

‘Wat een onzin,’ antwoordde Christian en hij gaapte hartgrondig. ‘Hier bij mij hoor je het net zo erg.’

‘Dat is niet waar,’ zei Johanna. ‘Jouw kamer ligt niet aan de zeezijde. Bij mij gaat het tekeer als tijdens de Grote Vloed.’

De Grote Vloed, waardoor de legendarische ‘Heilige Dam’ was ontstaan, kenden ze alleen van verhalen, maar iedereen hier vergeleek daar zo nu en dan een onweersbui mee.

‘Nou, kom dan maar binnen.’ Zuchtend deed Christian de deur verder open. Hij had zo’n vermoeden dat zijn zus niet alleen vanwege de storm naar hem toe was gekomen.

‘Wat heb je op je hart?’ Christian zakte neer op een stoel waar zijn kleren slordig overheen hingen. Johanna nam plaats op de rand van het bed. Bij de herinnering dat ze weleens in haar broers bed was gekropen omdat het daar zo lekker warm was, gleed er even een lachje over haar gezicht. Maar meteen kwamen de gedachten aan haar aanbidders weer terug.

Johanna zuchtte diep. ‘Dat weet je toch. Dat gedoe over trouwen.’

Christian knikte.

‘Het is niet dat ik er geen zin in heb.’ Johanna plukte als een klein meisje aan haar nachtjapon. ‘Het is alleen... ik wil geen van de mannen die onze ouders voor me hebben uitgekozen.’

‘Maar?’

Johanna werd rood. Alleen wanneer ze in haar eentje was, stond ze het zichzelf toe te denken aan Peter Vandenboom, uit vrees dat iemand haar gevoelens van haar gezicht zou kunnen aflezen.

Hij zou haar maar wat graag officieel het hof hebben gemaakt, maar er was een belangrijk obstakel. Er heerste al tientallen jaren een vete tussen beide families.

‘Nou? Wil je me niet vertellen op wie je verliefd bent?’ vroeg Christian door.

Johanna schudde haar hoofd. ‘Dat kan ik niet.’

‘Waarom niet?’

‘Je gaat het vast en zeker verklappen.’

‘Hoor eens even, wat denk je wel van je broer!’ Christian trok een beledigd gezicht.

‘Het kan niet, het is... te riskant,’ antwoordde Johanna haperend. ‘En het duurt nog maar drie weken tot het kerstbal. Daar willen ze mijn verloving bekendmaken!’

Christian pakte haar hand. Zijn zus trilde als een espenblad.

‘Maak je niet druk, daar krijg je maar rimpels van.’

Johanna wilde haar hand wegtrekken, maar hij hield hem vast.

‘Hoor eens,’ zei hij kalmerend terwijl hij een haarlok uit haar gezicht streek. ‘Ik wil je nergens toe dwingen. Zeg het voor mijn part pas vlak voor je naar het altaar gaat.’

‘Dat zal nooit gebeuren.’ Johanna raakte in tranen. ‘Ze zullen het niet toestaan.’

‘Waarom niet? Is het misschien een bediende? Of een boerenknecht?’ Christian wist zelf maar al te goed dat de liefde soms geen rekening hield met rangen en standen.

Johanna schudde haar hoofd. ‘Nee, dat is het niet. Hij is niet arm, mocht je dat denken. Maar ik weet zeker dat hij in de ogen van onze ouders niet geschikt is.’

‘En als ik een goed woordje voor jullie doe?’ stelde Christian voor. ‘Mogelijk laat vader zich dan wel vermurwen.’

Johanna veegde de tranen van haar wangen. ‘Nee, dat werkt niet, dat weet ik. En moeder... die ziet maar wat graag een adellijke titel aan mijn naam hangen. Ik vraag me af waarom ik eigenlijk zou moeten trouwen!’

Christian perste zijn lippen op elkaar. ‘Ze willen alleen maar zekerheid voor je. Dat je iemand hebt die op je let.’

‘Er hoeft niemand op mij te letten!’ zei Johanna koppig, toen boog ze zich naar hem toe. ‘Jij hebt het makkelijk. Jij kunt gaan en staan waar je wilt. En je zult kunnen trouwen met wie je maar wilt.’

‘Waarschijnlijk zal moeder zich de kans niet laten ontnemen

me op het kerstbal met geschikte kandidates kennis te laten maken. Je kent haar. Er komen daar vast een paar hoogwelgeboren jongedames die geen zin hebben het klooster in te gaan.'

Johanna begon te proesten. Maar haar stemming was niet echt opgeklaard.

'Maakt het je wat uit als ik hier blijf?' vroeg ze. 'Ik... ik slaap niet graag alleen, dan lig ik alleen maar te piekeren over wat er allemaal gaat komen, en dat ik er niets aan kan veranderen.'

'Nee, geen punt, je kunt rustig hier slapen, ik neem de fauteuil wel,' zei Christian en hij liet zich erop neervallen. 'Welterusten, zusjelief.'

'Welterusten,' antwoordde Johanna en ze kroop onder het dekbed.

Vrijdag 5 december 1902

De frisse ochtendlucht rook naar algen en vis toen Christian op zijn appelschimmel Bruno langs de promenade reed en ten slotte afsloeg naar de strandopgang.

De nachtelijke storm had het water ver over het strand heen gestuwd, en daarmee lange strengen zeewier en mosselen. De hemel hing loodgrijs boven de zee, maar hij had vrij zicht. Hij kon zelfs nog in de verte de schuimkoppen op de golven zien.

Zwermen meeuwen cirkelden boven het water. Hun gekrijs wedijverde met het geruis van de golven.

Toen hij de badplaats achter zich had gelaten, vertraagde hij ineens zijn tempo en hield zijn paard in.

Op het eerste gezicht leek het een stuk zeildoek te zijn dat was aangespoeld.

'Hu!' dreef hij zijn paard ernaartoe. Toen zag hij dat het een mens was. De persoon in kwestie droeg een lang hemd, en om een van de benen zat iets gewikkeld wat op zeildoek leek. Hij sprong uit het zadel, mosselschelpen kraakten onder zijn voeten.

Toen hij het lichaam omdraaide, keek hij in het gezicht van een jonge vrouw, die ongeveer achttien of negentien was. Haar lange zwarte haar kleefde aan het zand en er zaten algen in verstrengeld.

‘In godsnaam!’ ontsnapte hem toen hij haar voorzichtig optilde. Haar huid was krijtwit en haar lippen zagen een beetje blauw. Er zat opgedroogd zout en zand op haar wangen en haar voorhoofd. In eerste instantie dacht Christian dat ze dood was.

Hij schudde haar een beetje. ‘Hoor je me?’

Ze verroerde zich niet. Christian legde haar op haar zij, zodat het water dat ze moest hebben binnengekregen uit haar kon lopen. Voorzichtig masseerde hij haar rug.

Omdat ze ook daardoor niet begon te hoesten of op een andere manier probeerde het water kwijt te raken, draaide hij haar om. Christian wist dat het niet hoorde, maar toch legde hij zijn hoofd op haar borst en luisterde naar haar hartslag. Eerst hoorde hij alleen het ruisen van de golven, maar toen, heel zwak, hoorde hij iets kloppen.

Ze leefde!

Christian bevrijdde haar van het zeildoek en streek over haar gezicht, maar ze verroerde zich niet. Hulpzoekend keek hij om zich heen, maar er was geen mens in de buurt.

Toen merkte hij een tak op in haar hand. In eerste instantie dacht hij dat die in haar hand verstrengeld was geraakt. Maar toen zag hij dat ze haar hand zo stevig om de tak had geklemd dat die niet los te krijgen was. Wat had dat te betekenen? Was het toeval? Het stuk zeildoek wees misschien op een scheepsongeluk. Mogelijk had de razende storm ook een paar takken van het vasteland naar de zee meegevoerd en had ze een ervan onbewust vastgepakt...

Christian liet de tak voor wat hij was en wikkelde haar in zijn mantel. De ijzige zeelucht begon meteen aan zijn overhemd te trekken en drong door tot op zijn huid, maar dat negeerde hij. Hij droeg het meisje naar zijn paard en even later reed hij met haar weg.

Bij het hotel kwam Friedrich, de loopjongen, hem tegemoet. ‘Meneer Baabe, wat is er gebeurd?’

‘Haast je, zeg tegen mijn ouders dat ik een schipbreukeling heb gevonden!’

Terwijl Friedrich wegrende, reed Christian door de zijpoort de binnenplaats op, liet zijn paard halt houden en steeg af. Voorzichtig tilde hij de jonge vrouw in zijn armen en hij droeg haar rechtstreeks naar een hotelkamer. Net als vrijwel alle hotelkamers had ook deze een bloemennaam: de Viooltjeskamer.

Kou kwam hem tegemoet toen hij haar op het bed legde. Vuur, dacht Christian, ik moet eerst vuur maken.

‘Christian?’ galmde Augusta’s stem door de gang, begeleid door haastig klakkende hakken.

‘Hier zijn we, moeder!’

‘Ach, hemeltjelijef!’ Augusta hapte naar adem toen ze het meisje op het bed zag liggen. Haar huidskleur verschilde nauwelijks van het witte laken. Haar donkere haar lag als een in de war geraakt vissersnet over het kussen uitgespreid. Op het schone beddengoed zaten modderstrepen en watervlekken. Nog steeds klemde haar hand zich om de tak.

‘We hebben warm water nodig!’ verklaarde Christian. ‘En stuur alstublieft Friedrich naar dokter Winter, hij moet zo snel mogelijk langskomen!’

‘Wie is dat?’ vroeg Augusta.

‘Ik heb haar op het strand gevonden, ze is bijna bevroren. Ik zal vuur maken.’

Christian stapelde hout op in de haard en stak een lucifer aan. De zwavelgeur ervan verspreidde zich door de kamer.

Augusta stak haar hand naar haar uit, maar trok hem meteen weer terug. Christian merkte dat ze trilde. Er verscheen een bijna angstige uitdrukking in haar ogen. Toen leek ze te verstarren.

‘Moeder!’ riep Christian, waarop Augusta weer tot zichzelf kwam.

‘Goed, ik zorg wel voor haar. Ga jij maar en zeg het tegen Friedrich.’

Christian knikte, en nadat hij nog een blik op het meisje had geworpen, liep hij de kamer uit.

Bij de aanblik van de jonge vrouw verkrampde er iets in Augusta. Er kwam een herinnering terug die ze jarenlang had verdrongen.

Ze brengt ongeluk, fluisterde een stemmetje in haar hoofd. Toen zag ze in het gezicht van het meisje opeens een ander gezicht. Ook dat was een jonge, knappe vrouw geweest, ook zij had volkomen hulpeloos geschenen. Het huis dat indertijd Augusta's thuis was geweest, had haar opgenomen. En als dank had ze Augusta's familie hel en verdoemenis gebracht.

Was het haar lot dat opnieuw te beleven? Net nu alles zo geweldig ging?

Augusta worstelde nog een tijdje met haar onbehaaglijke gevoel, toen schelde ze om Elsa.

Even later verscheen deze met Martha, een ander dienstmeisje. Allebei hadden ze rode wangen van opwindning. Blijkbaar had Friedrich iedereen al op de hoogte gebracht.

'Elsa, trek haar dat nachthemd uit,' droeg Augusta haar op. 'En Martha, ga jij schoon linnengoed halen...'

Augusta ging op een stoel bij het raam zitten. Ze voelde zich zwak. Maar voordat ze weer in haar herinneringen kon opgaan, verscheen Martha met het nachthemd.

'Is dit goed? Ik heb het gepakt van het linnengoed voor de gasten.'

'Ja, dat is prima,' antwoordde Augusta afwezig.

Toen de meisjes de onbekende vrouw begonnen om te draaien, deinsde Martha ineens terug. 'Mevrouw Baabe, ik weet het niet... ze is zo koud, leeft ze nog wel?'

'Mijn zoon had haar niet hier gebracht als dat niet zo was,' antwoordde Augusta. 'De dokter zal vast dadelijk hier zijn, dan weten we meer.'

Aarzelend gingen de dienstmeisjes verder.